

Nr 360.

Av fru **Sjöström-Bengtsson m. fl.**, om ändrad lydelse av 29 §
lagen om allmän sjukförsäkring.

§ 29 i 1947 års lag om allmän sjukförsäkring lyder efter de av 1953 års riksdag beslutade ändringarna:

”Sjukhjälp i form av sjukpenning eller ersättning för sjukhusvård utgår vid varje sjukdom för högst sjuhundratrettio dagar, dock för högst nittio dagar för tid efter utgången av den månad, varunder försäkrad fyllt sextiosju år eller varunder försäkrad börjat uppbära folkpensionsförmån i annan form än ålderspension, så länge förmånen åtnjutes.”

Av en under år 1953 inom pensionsstyrelsen företagen utredning framgår, att cirka 3 400 blinda uppbära blindtillägg. Av dessa erhålla 1 800 personer jämväl inkomstprövad pensionsförmån, medan cirka 1 600 personer tillerkänts enbart blindtillägg jämte invalidpensionens grundbelopp eller eventuellt ålderspension. Enär blindtillägg icke utgår till den, som förlorat synen efter fyllda 60 år, saknas anledning förmoda, att antalet ålderspensionärer skulle vara proportionsvis större bland de blinda än inom befolkningen i övrigt. Man torde därför kunna utgå från att minst 40 % av samtliga blinda, som uppbära blindtillägg, icke därutöver åtnjuta annan pensionsförmån än invalidpensionens grundbelopp om 200 kronor. Åtskilliga av dessa blinda ha anställning inom industrien eller inneha annan tjänst och bli i sin egenskap av löntagare obligatoriskt sjukförsäkrade i förhållande till sin inkomst, men medan sjukförsäkringens förmåner till de seende kamraterna utgå under en tid av upp till 730 dagar, erhålla dessa blinda motsvarande förmåner endast under högst 90 dagar. Det torde även vara svårt att för en så liten grupp, varom här är fråga, differentiera avgifterna med hänsyn härtill, varför man måste antaga, att såväl arbetsgivaren som den blinde själv kommer att få erlägga samma avgift, trots de begränsade förmånerna.

Ett bibehållande av här berörda bestämmelse i sjukförsäkringslagen torde även nödvändiggöra en särbestämmelse i lagen om försäkring vid olycksfall i arbete, därest man inte skall minska arbetsgivarnas intresse för anställning av blinda.

Visserligen har den blinde, vilkens sjukdom sträcker sig över 90 dagar, möjlighet att erhålla sjukpenning, men sociala och psykologiska olägenheter kunna härvid uppstå som följd av att en person tvingas begära pensionsförmåner, som vederbörande förlorar, därest han återgår till arbetet.

Man löper därvid risken att bryta ned resultaten av de arbetsvårdande organens verksamhet i form av arbetsträning, omskolning och arbetsanskaffning.

En ändring av lagen om allmän sjukförsäkring med hänsynstagande till de yrkesarbetande blindas särställning som folkpensionärer torde icke heller medföra ökade kostnader för samhället utan endast innebära en överföring av kostnaderna från pensionsstyrelsen till sjukförsäkringen.

Med stöd av vad ovan anförts hemställa vi,

att riksdagen ville besluta att § 29 i lagen om allmän sjukförsäkring må erhålla följande ändrade lydelse:

Sjukhjälp i form av sjukpenning eller ersättning för sjukhusvård utgår vid varje sjukdom för högst sjuhundra-trettio dagar, dock för högst nittio dagar för tid efter utgången av den månad, varunder försäkrad fyllt sextio-sju år eller varunder försäkrad börjat uppbära folkpensionsförmån i annan form än ålderspension eller blindtilllägg och invalidpensionens grundbelopp, så länge förmånen åtnjutes.

Stockholm den 27 januari 1954.

Anna Sjöström-Bengtsson. Ingeborg Carlqvist.

B. A. Nilsson.

Bengt Elmgren.

A. Gillström.

Ulla Lindström.